

ЗА БОГА ТАКА СЕ РАБОТИ

Една сутрин, когато музиката на Паневритмията вече се чуваше, подтичвах закъсняла по шосето към Изгрева. Минавайки покрай салона, съзрях Учителя, който този път не играеше, а стоеше пред приемната и отдалеч наблюдаваше играещите. Поздравих Го и за момент спрях. Бях малко смутена, че съм закъсняла.

- Харесват ли ти упражненията? – запита ме Той.
- Много са хубави, Учителю. Защо не ги опишете, за да могат да се разпространяват повече? – отговорих аз.
- Ти можеш ли да ги опишеш?

Като че ли очаквах този въпрос.

- Ще се опитам.

В мълчание разменихме някакви мисли. Почувствах се с крила. Погледнах Учителя, който продължаваше да наблюдава играещите. В тези няколко минути имах чувството, че е било определено от Някого, да мина покрай Учителя в този час и да получа тази задача.

Без да споделям с никого, се залових за работа. Всеки ден записвах движенията на едно-две упражнения. Когато бях готова с всички упражнения, занесох ръкописа на Учителя и му го прочетох. По израза на лицето му разбрах, че е доволен.

- Иди при брат Боев, проверете ги и нека ги напише на машина, - каза ми накрая Той.

Изпълних казаното. Заедно с брат Боев изгладихме текста и написан на машина, аз го предадох на Учителя.

Изминаха се месеци, година, две. Една вечер, когато минавах край салона, светна лампата пред приемната. Учителят изпращаше гости от града. Както всякога, заобиколихме Го. Този път Той държеше в ръка книга със синя корица, голям формат. Погледна ме, подаде ми книгата и каза:

- За Бога така се работи! – наблягайки на думата “така”. От всеки звук на тази дума, като че ли излизаше светлина.

Приех подаръка, благодарих и несъзнателно повторих в себе си думите Му, а душата ми беше пълна с радост...

След този случай ясно почувствах, че ми се даде някакво благословение и успех в работата и мълком, без думи, разбрах един закон: “За Бога даром се работи и даром се получава.”